

dighedsforlængelse af Loven kun kunde have til Hensigt at gøre det hele vanskeligere og besværligere. Jeg maa have Lov at sige til den højtærede Minister, at han maa paataget sig et Hverv, maa man ogsaa tage de Vanskeligheder og Besværligheder, det fører med sig, og det er jeg overbevist om er ogsaa den Opfattelse, alle Medlemmer af den høje Rigsdag vedkender sig, at de Besværligheder og Vanskeligheder, som paalægges Rigsdagen i denne Tid ved de særlige Forhold, hvorunder vi endnu lever, maa man tage paa sig. Og det er ikke andet, vi ønsker, end at tage dem i det Omfang, som vor Pligtfølelse tilsiger os. Jeg skal erkende, at det er naturligvis lettere at sige til den højtærede Minister: Nu forlænger vi Loven saa og saa langt ud i Fremtiden og højst sandsynligt ud over det Tidspunkt, til hvilket det er fornødent, og saa overlader vi Afgørelsen af, hvorvidt den senere eller tidligere skal ophæves, ganske til den højtærede Minister og til det Nævn, paa hvis Sammensætning Rigsdagen ganske rigtigt ogsaa har haft Indflydelse. Men om der er nogen Grund til at optræde paa den Maade, er netop det, jeg har tilladt mig at udtale Tvivl om.

Den højtærede Minister siger, at Loven jo ikke bestaar længere, end der er Brug for den, og at ingen har noget Ønske om, at den skal bestaa længere. Det tror jeg heller ikke, nogen har, men i Bedømmelsen af, for hvilken Tid det er nødvendigt at have en saadan Lov, synes jeg, vi ogsaa bør give Rigsdagen Lejlighed til at deltage, og det er Ønsket derom, som er Grundlaget for det Forslag, jeg her har fremsat, gaaende ud paa, at vi i et Udvalg kort overvejer, om det skulde være muligt at begrænse den Tid, indenfor hvilken Loven fortsat skal gælde, saaledes at Rigsdagen derigennem bevarer sin Indflydelse paa disse Forhold.

Den højtærede Minister meddelte, at Brændselsnævnets Virketid havde man ikke beskæftiget sig med paa den Maade, at man havde spurgt Nævnet herom. Nej, jeg ved meget vel, at det kun er de Nævn, som er nedsatte paa Foranledning af Ministeren uden særlig Lovhjemmel, som man har spurgt, men min Opfattelse paa Grundlag af Oplysninger, jeg fra anden Side er kommet i Besiddelse af, er den, at Brændselsnævnet paa et tidligere Tidspunkt ikke har forment det nødvendigt at forlænge sin Eksistens i et helt Aar. Men det er jo muligt, at denne Brændselsnævnets Opfattelse ikke er kommet til Mini-

sterens Kundskab. I saa Fald forstaar jeg godt, at Ministeren sætter Nævnets Virketid saaledes i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, at han deri ser en Tilkendegivelse af, at Nævnet ønsker ogsaa at bestaa i et helt Aar.

Jeg haaber, som jeg har sagt, i øvrigt, naar jeg tillader mig at stille Forslag om et Udvalg, at dettes Overvejelse bliver baade velvillig og hurtig, saaledes at Lovforslaget snarest kan ekspederes fra dette Ting.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem spurgte mig, hvad Nævnet havde svaret paa en Forespørgsel, og da var jeg nødsaget til at sige, at der ikke er rettet andre Forespørgsler til Nævnet end den, der findes i Lovforslagets Bilag, og at Svaret ogsaa findes i Bilagene. Jeg forstaar nu, at det ærede Medlem sigter til en en passant Bemærkning ved en anden Lejlighed af Nævnet om Muligheden for en tidligere Bortfalden; jeg har ikke haft Lejlighed til overhovedet at se denne Udtalelse, men har nok hørt, at en saadan Udtalelse en passant skal være fremkommet paa et andet Tidspunkt. Men det, som Nævnet tilkendegiver som sin Opfattelse af Brændselsspørgsmaalet, idet det træder frem for Rigsdagen, er, at efter dets Opfattelse vil det være rigtigt at forlænge Loven nu paa denne Maade, og det begrundes udførligt i det Svar, som forekommer mig fyldestgørende, og som jeg har afæsket Brændselsnævnet for at være sikker paa, at virkelig Forslaget om Forlængelse var nødvendigt.

Naar det ærede Medlem nu belærte mig om, at man skal bære Tidens Vanskeligheder, saa havde det været overflødig. Det var ikke det, jeg ønskede at sige til ham. Jeg ønskede kun at sige til ham, at det ikke er nødvendigt til Tidens Besværligheder at føje unødvendige Besværligheder, og det vil det til alle Tider være at stykke Loven ud i Smaastumper, naar saglig set alle maa være enige om, at det naturlige er at give en Lov for det Tidsrum, som Virksomheden naturligt omfatter. Man kan naturligvis komme til det Standpunkt, at man forlænger saadanne Love for en Maaned ad Gangen, men det gør nu ikke den Virksomhed, Loven skal fremme, sikrere eller fastere. Det, der gør Virksomheden her sikker og fast, er, at Brændselsnævnet ved, at det skal forvalte Forholdene i det kommende Brændselsaar. Saa vil Brændselsnævnet arbejde med fast Grund under Fødderne,